

EUGENIO BURRIEL, LA VEU DEL PODER CENTRAL A VALÈNCIA

«El delegat del govern no és un comissari»

Conten que, quan va prendre possessió del seu càrrec, una coneguda personalitat socialista va exclamar: «Fins que l'han nomenat no hem sabut que existia. ¡Quina sort hem tingut!». Efectivament, els gestos i les paraules de la primera i formal declaració d'aquell nou governador, que també seria nomenat primer delegat del govern al País Valencià, permetien preveure un tarannà més obert i acostat a la realitat valenciana que el dels governadors civils que l'havien precedit.

I la realitat ha anat configurant en concret la seua posició, ha desmuntat moltes esperances, en alguns aspectes, i el curs general de la política del PSOE s'ha encarregat de situar-lo com una peça eficaç de l'engranatge general de l'administració perifèrica de l'estat. Catequètic d'universitat, militant de poca tradició en l'organització valenciana del partit, Eugenio Burriel s'explica amb abundància i expressivitat però argumenta, sovint, amb elements d'un evident oficialisme, amb una excessiva consciència del seu paper institucional. Per les seues mans han passat, de les seues mans han sorgit, algunes de les actuacions més polèmiques en la societat valenciana dels últims anys. Ell és, d'alguna forma, l'encarnació del poder central entre els valencians, una ocupació a la qual ha dotat —cal reconèixer-ho— d'una peculiar i personal imatge.

—*S'ha dit que la del delegat del govern és una figura poc definida legalment. Alguns l'han considerat una espècie de «comissari» o vigilant del poder central sobre les corporacions municipals i autonòmiques. Altres han opinat que no hauria de coincidir amb el càrrec de governador civil. I altres han afirmat que el delegat del*

Governador i delegat del govern central a València, Eugenio Burriel, explica alguns aspectes de la seua biografia, de la seua visió sobre les funcions del càrrec i d'alguns deis temes polèmics.

Adolf Beltran

d'un controlador o un comissari. Hi ha una Constitució que, al delegat del govern, li adjudica dos funcions: coordinar l'administració central en el territori d'una comunitat autònoma (amb la qual cosa, i per primera vegada, l'administració de l'estat s'adapta a l'àmbit global d'una comunitat autònoma), i coordinar les administracions autonòmica i central. Per tant, no es tracta de cap funció de «virrei» ni de control, ja que aquest es produeix a través del Tribu-

govern fa innecessària l'existència dels governadors. ¿Vosté, què en pensa, de tot això?

—La del «controlador» sobre les corporacions locals i autonòmiques és una visió heretada del que fou la figura del governador en l'antic règim. Crec que ara la situació és radicalment diferent. Ens trobem en un procés contrari al d'aleshores, que es basava en la centralització. Avui vivim un procés de desenvolupament dels altres poders. I, per tant, la figura del delegat del govern no pot ser la

nal Constitucional, de la jurisdicció contenciosa administrativa i del Tribunal de Comptes. El que sí que pot fer el delegat del govern és impugnar davant aquestes instàncies, com qualsevol altre ciutadà, determinades actuacions que considere contràries als interessos generals.

—*Vosté és professor de la Facultat de Geografia i Història. ¿Què es considera: un universitari o un professional de la política?*

—Un universitari. He estat quinze anys en la universitat i el més normal

és que hi torne algun dia. Fins ara, estadísticament, m'he de considerar un universitari.

—*¿Des de quan milita en la política? Tinc entès que s'hi va incorporar a través del PSP de Tierno Galván...*

—Vaig participar, com a PNN, en les lluites universitàries a València i en l'Autònoma de Madrid. Això em va costar, l'any 1972, l'expulsió de la universitat per part d'un rector que després es va fer cèlebre com a ministre, Julio Rodríguez. Vaig trobar un fort suport de professors conservadors, però demòcrates, que em van permetre continuar fent classes encara que, teòricament, estava expulsat. Dos mesos després, vaig traure la càtedra, i els va fer tanta vergonya que em van pagar els mesos que havia estat impartint classes. D'allà, vaig anar a Canàries, on vaig viure uns anys clau de la política espanyola, amb la mort de Carrero Blanco, la mort de Franco i la transició. Vaig formar part, com a independent, de

de. ¿Què recorda d'aquell moment?

—Efectivament, de gener de 1978 a gener de 1980, vaig ser degà de la facultat de l'Autònoma de Barcelona. En aquell moment, per exemple, tenia com a vice-degà el Quim Nadal, que ara és l'alcalde de Girona, i hi havia també el professor Sergi Beser, de Morella, que era l'altre vice-degà clau. A més, hi havia dos o tres valencians més en la facultat i alguns feien broma sobre el «poder valencià» per aquest motiu.

—*¿És cert o no que vosté fou seminarista?*

—No, en el seminari no vaig estar. Vaig tenir molta relació amb els marianistes, això sí, al final del batxillerat.

—*¿Prové vosté d'uns orígens ideològics cristians?*

—Sí, evidentment. Curiosament, he llegit recentment que algú —crec que era el conseller Font de Mora— qualificava els frares marianistes com bastant antirègim, en aquell moment.

hi mantinc alguns amics. En tot cas, no renegue d'aquesta part de la meua biografia.

—*Quines són les principals diferències, pràctiques i de criteri, entre un governador socialista i un governador de dreta, de l'antiga UCD o, hipotèticament, d'AP?*

—Respecte a l'època franquista, cal precisar que la paraula és la mateixa però la figura i les responsabilitats són molt diferents, no tenen res a veure. Ara, si parlem de l'època de la UCD, no m'atreiria a fer un judici. El que sí que he intentat mostrar, personalment, és un especial interès i una presència en els temes culturals. Sovint, el governador ha estat contemplat com un poder anticultura, i jo he pretès trencar aquesta imatge. D'altra banda, l'exercici de les llibertats ciutadanes, del diàleg i la tolerància han estat les meues preocupacions personals. No vull dir que altres no les hagen tingudes. Parle des de la meua situació personal. A més, he

la Junta Democràtica i vaig treballar braç a braç amb persones com Jerónimo Saavedra, que ara és president d'aquella comunitat autònoma. Després, vaig ser del grup fundador del PSP a Canàries i responsable de la campanya electoral del partit. L'estiu del 77, en arribar a Barcelona, em vaig trobar un PSP sense vida i, quan es va produir la fusió, vaig entrar al PSC-PSOE i, després, vaig venir a València.

—*Fou un temps degà de la facultat de Barcelona, en un conflictiu perío-*

No sé si això és perquè eren bascos, en la majoria. El que sí que és cert és que s'hi respirava un ambient bastant liberal.

—*¿Ha continuat amb aquesta proximitat posteriorment?*

—No. Vaig tenir en la meua època a Madrid contacte amb grups cristians molt militants sociològicament. D'aquells, molts van evolucionar cap a grups d'extrema esquerra, com l'ORT, per exemple. Amb la meua arribada a Canàries, vaig trencar aquella relació, tot i que

procurat que tots foren iguals davant el governador. Les portes d'aquesta casa han estat obertes a tothom. Així mateix, he procurat una normalització de la vida del governador. Vaig molt al cine, al teatre, al futbol, passege...

—*¿Quines han estat les situacions més compromeses que ha hagut d'afrontar en l'exercici del seu càrrec?*

—El procés generat al voltant dels Alts Forns de Sagunt i la situació que

JORDI VICENT

«No renegue de la part cristiana de la meua biografia».

em vaig trobar posterior a les inundacions de l'any 1982. Dos temes que van coincidir amb el primer any d'exercici del càrrec, i que em van preocupar molt, en un cas perquè no

s'havien començat a afrontar degudament les conseqüències de la catàstrofe i, en l'altre, per la preocupació d'evitar que es trencàs definitivament el diàleg.

—*¿Què pensa del sindicalisme en la policia i en la guàrdia civil?*

—Bé, en això he de pensar el que diu la llei. El sindicalisme en la policia és un dret que està regulat i, per contra, en la guàrdia civil no existeix.

—*¿Com valora vosté el grau de seguiment del sindicalisme policial al País Valencià?*

—L'afiliació i el seguiment són bastant alts. Una altra cosa és la participació en la vida sindical. Això ho ha d'aprofundir el temps i el funcionament dels sindicats.

—*¿És cert allò que s'ha dit, que els socialistes, en arribar al poder, han descobert la guàrdia civil?*

—No sé si algú ho ha dit així, tan explícitament. El que puc dir, personalment, és que he conegut més uns cossos que no coneixia, com ara la guàrdia civil. Hi tinc bons amics i crec que els defectes d'aquests cossos són semblants als que, en altres àmbits, ha provocat la història que hem patit en aquest país. En tot cas, no es

pot dir que els policies són bons o dolents, igual com no es pot dir que els enginyers són bons o són dolents. No es pot globalitzar ni generalitzar.

—*Parlem d'alguns temes polèmics en el transcurs del seu mandat... Per exemple, les guerres de l'aigua en diverses comarques...*

—És un dels problemes que més em preocupa. No tant pel que ha passat fins ara sinó per l'ambient de tensió molt localitzada que s'ha creat. Aquest tema, el de l'escassetat i el repartiment de l'aigua, o es veu i s'analiza des d'una perspectiva d'interès comú i general o no hi ha solucions per a ningú. Municipis, partides, séquies, s'han tancat en una posició irreductible moltes vegades. Som deficitaris en aigua, tant superficial com subterrània, i hem de mantenir posicions més obertes i dialogants si volem abordar el problema en condicions. L'altre dia, per exemple, un grup de persones van assaltar l'ajuntament de Borriana perquè un tribunal havia pres una determinada decisió. ¿Què hem de fer, donar la raó al qui més crida o respectar les decisions dels organismes democràtics i les lleis? □

GENERALITAT VALENCIANA

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

JULIO GONZALEZ

COLLECCIÓ DE L'IVAM

i LA MONTSERRAT

LE REVE. LE BAISER

GRAND PERSONNAGE DEBOUT

L'HOMME CACTUS I

La Llotja de València, 9 de gener / 8 de febrer 1986